

Anatomia humana

LÍDER I DICTADOR AMB APOPLEXIA

Jorge Bello
Metge Pediatra

Vladimir Ilich Uliianov, més conegut com a Lenin, va morir d'un atac, el quart, ara fa 90 anys, al gener de 1924. Podem pensar que tenia alta la tensió arterial, alt el colesterol, alta la glucosa de la sang, i que no feia activitat física regular ni gaire bondat. Era el gran líder de la Revolució, va sobreviure a tres atacs, va morir a la quarta.

En 1917, amb Trotsky va dirigir la Revolució d'Octubre, i des de llavors ocupava la presidència del Consell dels Comissaris del Poble, que era la màxima autoritat del govern rus del moment. En 1922 va proclamar la Unió de les Repúbliques Socialistes Soviètiques (URSS), i el mateix any va patir el primer atac, que el va deixar inactiu durant unes setmanes, però se'n va recuperar.

Al desembre del mateix 1922 va patir el segon atac, que el va deixar amb una paràlisi hemiplègica de la banda dreta del cos, però tot i així va continuar fent feines. El llibre d'història em diu que ja no va voler presentar-se en públic perquè no volia que ningú s'adonés que havia quedat hemiplègic.

Poc abans d'aquest segon atac, a l'abril de 1922, el Partit va nomenar Stalin com a secretari general del Comitè Central. Aquest nomenament no va cridar l'atenció perquè Stalin era considerat un bon funcionari del Partit, treballador, eficient i lleial. El temps, però, demostraria que en reali-

D'esquerra a dreta: Stalin, Lenin i Trotsky, en 1919.

☞ Prou sabem que la salut cardio-vascular és cosa seriosa, i que a tothom, un dia qualsevol, fins i tot a líders i dictadors, li arriba

tat estava fet de la més mala matèria, sense escrúpols, cruel i sanguinari, un dictador amb una ambició de poder sense límits.

☞ LANY SEGÜENT, al març del 23, Lenin va patir el tercer atac d'apoplexia, que el va deixar sense poder parlar. Ja no tornaria a fer feines. Moriria del quart atac, deu mesos després, al gener del 24. Al funeral, Stalin va pronunciar paraules d'elogi i de lleialtat

envers Lenin. Però havia fet desaparèixer uns documents testamentaris en els quals Lenin, hemiplègic, advertia del perill que representava Stalin, perquè s'adonava que era mala persona i que no volia més que l'acumulació del poder a les pròpies mans.

☞ LA DICTADURA D'STALIN va començar de seguida i seria progressiva: cada cop més sanguinària i despietada. L'obsessió per la industrialització del país a qualsevol preu, els horrors de la col·lectivització forçosa de la pagesia, i el mètode de les purgues sistemàtiques, dels camps de concentració siberians i de la mort de tothom que fos obstacle, o rival, o tan sols ombra, van ser eines quotidianes.

El llibre d'història em diu que la dictadura estalinista va ser d'una barbàrie il·limitada, en la qual els morts

per causa política i els morts de gana i fred es poden comptar per milions. No obstant, Stalin va ser nominat dues vegades per al Premi Nobel de la Pau, en 1945 i en 1948.

El llibre també m'explica que Stalin va impulsar Rússia cap a una moderna organització i industrialització, i que va saber reconstruir el país després del desastre de la Segona Guerra Mundial.

Però la fi no justifica els mitjans, mai, i el preu en vides humanes i patiments que va haver de

pagar el poble rus durant gairebé mig segle va ser gegantí.

☞ SEGONS LA VERSIÓ oficial va morir d'un atac d'apoplexia, en 1953. Va trigar uns dies a morir, l'apoplexia el va deixar en un estat de semi-inconsciència. Però hi ha historiadors que afirmen, en saber que Stalin no va rebre d'entrada les atencions mèdiques que li calien, que en realitat va morir enverinat a mans, precisament, dels que van fer cosa per tal que no rebés més que atencions mínimes i paliatives.

Aquest tros d'història ens recorda que cal controlar la tensió arterial, el colesterol i la glucèmia, i que hem de fer vida sana. I em suggereix una reflexió difícil d'empassar: una apoplexia és una desgràcia, sí senyor, però de vegades és una gràcia.

bellocat / jordibell@gmail.com

Es racó d'en cambreta

PER CAMINS DIFERENTS

Gustau Juan Benejam

Hem passat ja sant Antoni i entram de ple a la «normalitat» d'un any, que de no sembla que de normal n'hagi de tenir massa, amb eleccions al maig i l'entrada en vigor o la tramitació, entre altres, d'algunes de les lleis més polèmiques de l'actual Govern: lleis d'educació, de l'avortament, de seguretat ciutadana; a més del caramull de qüestions polèmiques pendents: corrupció, monarquia, partits polítics... i la sortida de la crisi. Hi ha força, massa, combustible per als conflictes socials.

Una de les frases o reflexions polítiques que més s'han sentit als darrers mesos ha estat la necessitat de fer «qualque» petita reforma a la Constitució. I, tanmateix, ja se n'hi han fetes no poques de reformes, no a nivell le-

gal però sí a efectes pràctics.

Perquè la nostra Constitució, una mica ambigua en molts d'aspectes, ha necessitat esser interpretada moltes vegades, amb sentències del Tribunal Constitucional que han necessitat molt de temps per discutir-se, i no s'han resolt, ni d'un bon tros, per unanimitat: açò vol dir que, a vegades, hi havia altres interpretacions possibles.

☞ TAMBÉ LES PRÀCTIQUES econòmiques i socials, sobretot les que hi ha hagudes amb motiu de la crisi, han deixat de fet quasi sense efecte alguns drets que creïem que la Constitució havia ja consagrat per sempre.

Als darrers temps hem vist als mitjans de comunicació caramulls d'informes i denúncies sobre la creixent desigualtat social, aquí i per tot el món, amb un distanciament entre la gent i la direcció política i econòmica de la societat, talment que semblen col·lectius que van per camins diferents. La frase tòpica però real: una

☞ La distància entre les elits econòmiques i la direcció política de la societat, per una banda i la base de la població, per l'altra, es fa cada dia més gran, massa insalvable, aquí i arreu del món

minoría cada vegada més petita i rica i la majoria cada vegada més gran i pobre.

Així, n'hi ha prou amb la més petita espira per encendre un foc social, que a vegades ens sorprèn a tots.

☞ AÇÒ ÉS EL QUE VA SUCCEIR a un barri de Burgos, que ja s'ha fet famós: Gamonal. Allà, simplement, l'ajuntament volia canviar l'estructura d'un carrer; i la gent, farta de massa problemes, va rebotar. Entre d'altres coses els veïns deien que quan s'han de tancar escoles infantils per falta de diners no és poden fer obres que la gent no sent necessàries. I el problema de Burgos va resplendir, com hem vist, a altres ciutats d'Espanya.

Perquè la distància entre les elits econòmiques i la direcció política de la societat, per una banda i la base de la població, per l'altra, es fa cada dia més gran, massa insalvable, aquí i arreu del món. I pel camí que duim, no serà estrany que aquest tipus d'incidentes es facin cada dia més freqüents. L'excepcionalitat va esser que l'ajuntament de Burgos va fer en-rere.